

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D. v právní věci **žalobce: I. B., „X“**, zastoupeného Ing. Jaroslavem Mikešem, daňovým poradcem se sídlem v Chomutově, ul. Hálkova č. p. 226, PSČ 430 02, proti **žalovanému: F i n a n č n í m u ř e d i t e l s t v í v Ústí nad Labem**, ul. Velká Hradební č. p. 61, Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 5. 2004, č. j. 8199/110/2003,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 31. 5. 2004, č. j. 8199/110/2003, a dodatečné platební výměry Finančního úřadu v Kadani ze dne 18. 10. 2002, č. j. 52417/02/183971/1084 a č. j. 52425/02/183971/1084 **se pro nezákonnost z r u š u j í** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **p o v i n e n zaplatit** žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **6.800,-Kč** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 5. 2004, č. j. 8199/110/2003, kterým byla zamítnuta jeho odvolání proti dvěma dodatečným platebním výměrům Finančního úřadu v Kadani (dále jen „správce daně“) ze dne 18. 10. 2002 na daň z příjmů fyzických osob, a to č. j. 52417/02/183971/1084 za rok 1997 ve výši 2.455.735,-Kč a č. j. 52425/02/183971/1084 za rok 1998 ve výši 3.204.618,-Kč. Na tomto místě soud podotýká, že předmětnou žalobu soud vyhodnotil jako včasně podanou s ohledem na skutečnost, že byla podána do jednoho měsíce od právní moci usnesení Okresního soudu v Chomutově ze dne 11. 2. 2010, č.j. 20 C 94/2004 -40, jímž bylo zastaveno řízení o původní žalobcově žalobě z důvodu věcné nepřislušnosti okresního soudu, již bylo brojeno proti dotýčenému rozhodnutí žalovaného a dotýčným dvěma dodatečným platebním výměrům správce daně a která tehdy byla podána u okresního soudu

ve dvouměsíční lhůtě pro podání žaloby v rámci správního soudnictví, jak je stanoveno v ust. 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“).

V žalobě žalobce namítl, že žalovaný nesprávně posoudil skutečnosti, jež vyšly najevo během daňového řízení, které prováděl správce daně v rámci daňové kontroly, v důsledku čehož nesprávně stanovil zákonnou výši daňové povinnosti na daň z příjmů fyzických osob žalobce za období roku 1997 a 1998. Žalobce i nadále trvá na důvodech, které uváděl ve svém odvolání proti výše citovaným dodatečným platebním výměrům, a tedy že žalovaný v rozporu s právními předpisy neuznal v daňovém řízení jako náklady snižující základ u předmětné daně ve smyslu ust. § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový zákon“), náklady žalobce, které mu vznikly jako závazky na dodavatelsky provedené stavební práce, přestože výnosy z těchto prací v celé výši beze zbytku žalobce i podle provedené daňové kontroly přiznal.

Ve zdaňovacím období roku 1997 žalovaný v rozporu s právními předpisy neuznal žalobci náklady, které mu vznikly jako závazky na dodavatelsky provedené stavební práce od subjektů Mykola Mazar ve výši 1.104.145,-Kč, Nikolaj Hrycan ve výši 709.300,-Kč, Ivan Židak ve výši 1.460.755,-Kč, Ivan Teliševskij ve výši 1.722.065,-Kč a Petro Tomaschko ve výši 1.188.400,-Kč na stavebních zakázkách žalobce, když tento výnosy z těchto svých zakázek řádně a včas zdanil.

Ve zdaňovacím období roku 1998 žalovaný v rozporu s právními předpisy neuznal žalobci náklady, které mu vznikly jako závazky na dodavatelsky provedené stavební práce od subjektů Mihail Corsac ve výši 1.669.000,-Kč, Pavlina, s.r.o., ve výši 3.429.910,-Kč, Ivan Židak ve výši 1.244.550,-Kč a Ivan Teliševskij ve výši 1.702.530,-Kč na stavebních zakázkách žalobce, když tento výnosy z těchto svých zakázek řádně a včas zdanil.

Žalovaná strana nikdy nezpochybnila provedené stavební práce, ovšem zcela účelově citované náklady označila jako náklady, které nesnižují základ daně z příjmů fyzických osob, když prý stavební práce nebyly prováděny pro žalobce. Žalovaná strana tak postupovala přesto, že jí žalobce v rámci odvolacího řízení poskytl v kopiích prohlášení osob, pro které žalobce mj. i v letech 1997 a 1998 vykonával na základě smluvních dohod svou činnost a obdržené příjmy od nich zdaňoval, s tím že tato prohlášení dokládala, že shora zmíněné osoby pro žalobce vykonávaly subdodavatelskou činnost při stavebních pracích. Vedle toho žalobce žalovanému navrhoval provedení svědeckých výslechů osob, které poskytly dotyčná prohlášení, na prokázání žalobcova tvrzení, že náklady na subdodavatele jsou náklady ve smyslu ust. § 24 odst. 1 daňového zákona. Dále žalobce správci daně navrhoval, aby byly provedeny svědecké výslechy osob, které pro žalobce předmětné stavební práce prováděly. Žalovaná strana však žalobcem navrhované dokazování neprovedla, což je dle žalobce v rozporu s ust. § 2 odst. 2, § 31 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“).

Dále žalobce namítl, že dne 23. 10. 2000 byl pracovníci správce daně sepsán protokol s třetí osobou, a to F. N., ze kterého vyplývá, že této osobě byly kladeny dotazy týkající se žalobce a jeho daňové povinnosti, které byly zaznamenávány do protokolu, třebaže o tomto výsledku nebyl žalobce předem nijak informován, a proto došlo k porušení i ust. § 16 odst. 4 daňového řádu.

Žalobce rovněž namítl, že jemu doměřená daňová povinnost je několikanásobně vyšší, než jaká by byla, pokud by mu žalovaná strana doměřila daň za použití pomůcek či za použití uplatnění výdajů v procentuální výši. Proto je žalobce přesvědčen, že daňová povinnost za roky 1997 a 1998 mu nebyla stanovena v zákonné výši.

Závěrem žalobce namítl, že žalovaný svým jedním rozhodnutím rozhodl o dvou samostatných odvoláních, čímž došlo k porušení daňového řádu, neboť tato možnost není výslovně uvedena v daňovém řádu.

V následném doplnění žaloby, které soud obdržel dne 22. 3. 2010 a tedy stále ještě ve lhůtě, v níž bylo možno doplňovat jednotlivé žalobní námitky, žalobce uplatnil ještě námitku marného uplynutí prekluzivní lhůty ve smyslu ust. § 47 odst. 1 daňového řádu, a to s odkazem na nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2008, sp. zn. I. ÚS 1835/07. Protokol o zahájení kontroly ze dne 4. 10. 1999 sepsaný správcem daně neosvědčuje existenci konkrétních pochybností či podezření, že žalobcem původně přiznaná daň je nižší, než měla být, a z toho důvodu je nutno zahájení daňové kontroly za roky 1997 a 1998 považovat za nezákonné a tedy nikoliv jako úkon ve smyslu ust. § 47 odst. 2 daňového řádu. K doměření žalobce tak došlo až po uplynutí tříleté prekluzivní lhůty.

Žalovaný na výzvu soudu zaslal spolu se správním spisem písemné vyjádření k žalobě, ve kterém navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost.

K věci v tomto vyjádření žalovaný uvedl, že žalobce uplatnil do nákladů za rok 1997 částky v celkové výši 6.184.665,-Kč a za rok 1998 v celkové výši 8.045.990,-Kč, které zaplatil subjektům, a to Mykola Mazar, Nikolaj Hrycan - OMEGA, Ivan Židak - SVĚTLANA, Ivan Teliševskij, Petro Tomáško, Mihail Corsac a Pavlína, s.r.o. Svá tvrzení však žalobce neprokázal žádnými věrohodnými důkazními prostředky, když je dostatečně dokumentováno to, že uvedené firmy stavební práce pro žalobce jakožto dodavatele nemohly vykonávat. Žalobce tudíž neprokázal, že stavební práce byly provedeny uvedenými firmami. Žalobce rovněž tak žádnými věrohodnými důkazními prostředky neprokázal, kdo a jaké práce vlastně prováděl, kdo vystavoval faktury a kdo finanční částky v hotovosti převzal. V důsledku těchto zjištění dokumentovaných spisovým materiálem správci daně nezbylo než konstatovat, že žalobcem uplatňované náklady nelze uznat za náklady ve smyslu ust. § 24 odst. 1 daňového zákona.

Žalovaný nesouhlasí ani s tím, že by pochybil, pokud svým jedním rozhodnutím rozhodl o dvou samostatných odvoláních, přičemž na podporu svého správného postupu poukázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 12. 1999, sp. zn. II. ÚS 246/99. Vedle toho dodal, že i sám žalobce do dvou výše citovaných dodatečných výměrů podával jedno společné odvolání včetně jednoho společného doplnění.

Žalovaný nesouhlasí rovněž s tím, že by došlo k porušení ust. § 16 odst. 4 daňového řádu v souvislosti s „výslechem“ F. N. při místním šetření konaném dne 23. 10. 2000. Dne 16. 10. 2000 byl totiž žalobce a dne 17. 10. 2000 jeho zástupce telefonicky vyrozuměni o konání dotyčného místního šetření. Vedle toho o konání dotyčného místního šetření bylo dne 17. 10. 2000 provedeno i písemné vyrozumění žalující strany. Bylo tedy na vůli vyrozuměných, zda svých práv v souvislosti s místním šetřením využijí či nikoliv.

Závěrem žalovaný vyjádřil přesvědčení, že žalovanou stranou nebyla porušena žádná zákonná ustanovení, včetně těch, na která poukazuje žalobce. Napadené rozhodnutí není nezákonné a k jeho vydání nedošlo v rozporu se zákonnými podmínkami pro jeho vydání, přičemž žalovaný se v něm vypořádal se všemi žalobcem vznesenými odvolacími námitkami.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem soudu vyjádřil písemný souhlas a žalobce nevyjádřil do dvou týdnů od doručení soudní výzvy svůj nesouhlas s takovým projednáním věci, a proto se má za to, že souhlas udělil, když byl o uvedeném následku ve výzvě soudu výslovně poučen.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c),

písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci, vyjma prekluze daňové povinnosti, jak soud rozvede níže, nebyly zjištěny.

Předně soud podotýká, že námitku žalobce o tom, že žalovaný porušil daňový řád, pokud svým jedním rozhodnutím rozhodoval o dvou dodatečných platebních výměrech, vyhodnotil jako naprosto nedůvodnou. Již žalovaný správně poukázal na nálezk Ústavního soudu ze dne 13. 12. 1999, sp. zn. II. ÚS 246/99, který je dostupný na www.nalus.cz a ve kterém je mj. uvedeno, že „*spojení několika odvolání v jedno rozhodnutí není sice žádným ustanovením daňového řádu vyloučeno, z logiky věci a především se zřetelem k zásadě hospodárnosti daňového řízení je takového řízení a rozhodování možné pouze tehdy, jde-li o skutkově a právně zcela totožné věci, na které dopadají i stejná ustanovení procesního předpisu.*“ S ohledem na skutkové a právní okolnosti daného případu má soud za to, že procesní postup, který v odvolacím řízení zvolil žalovaný, nikterak nekoliduje s právě citovaným nálezkem Ústavního soudu, a tedy žalovaný nikterak nepochybil, pokud žalobou napadeným rozhodnutím rozhodoval o dvou výše specifikovaných dodatečných platebních výměrech, a to obzvláště za situace, pokud žalobce tato prvoinstanční rozhodnutí napadl jedním společným odvoláním včetně jednoho společného doplnění odvolání.

Dále soud uvádí, že v dané věci se k námitce žalobce ponejprv zabýval otázkou prekluze práva doměřit žalobci daňové povinnosti k dani z příjmů fyzických osob za roky 1997 a 1998, přičemž žalobu ve světle stávající judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu shledal důvodnou. Již výše soud předeslal, že námitku marného uplynutí prekluzivní lhůty k doměření předmětné daně žalobce uplatnil včas. K tomuto dílčímu závěru soud dospěl přesto, že v původní žalobě podané u Okresního soudu v Chomutově, ohledně níž bylo posléze zastaveno řízení pro věcnou nepřislusnost, tato námitka nebyla nikterak uplatněna, a tato námitka byla prvně vznesena až v doplnění předmětné žaloby. Na tomto místě je však třeba podotknout, že podání původní žaloby u věcně nepřislusného občanskoprávního soudu žalobce nelimitovalo ve formulaci žalobních námitek v následně podané žalobě u již věcně příslusného správního soudu včetně vznesení úplně nových žalobních tvrzení. Je tomu tak proto, že podání původní žaloby u věcně nepřislusného soudu má toliko procesní význam při posuzování včasného podání žaloby v rámci případně následně zahájeného řízení před věcně příslusným správním soudem. Ovšem i kdyby žalobce v předmětném řízení nevznesl námitku marného uplynutí prekluzivní lhůty k doměření předmětné daně, soud by se touto otázkou zabýval z úřední povinnosti, a to s ohledem na skutečnost, že Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 2. 4. 2009, č. j. 1 AfS 145/2008-135, publikovaném ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 1851/2009 a také na www.nssoud.cz s odkazem na nálezk Ústavního soudu ze dne 26. 2. 2009, sp. zn. I. ÚS 1169/07, judikoval, že „*soud má povinnost vypořádat se s otázkou daňové prekluze nejen tehdy, pokud je namítána, nýbrž i v případě, že sám dospěje k závěru, že k prekluzi práva skutečně došlo.*“

Problematicku prekluze v daňovém řízení upravuje ust. § 47 daňového řádu. Dle odst. 1 tohoto ustanovení platí, že nelze daň vyměřit ani doměřit či přiznat nárok na daňový odpočet po uplynutí tří let od konce zdaňovacího období, v němž vznikla povinnost podat daňové přiznání nebo hlášení nebo v němž vznikla daňová povinnost, aniž by zde současně byla

povinnost daňové přiznání nebo hlášení podat. V odstavci 2 citovaného ustanovení je dále uvedeno, že byl-li před uplynutím této lhůty učiněn úkon směřující k vyměření daně nebo jejímu dodatečnému stanovení, běží tříletá lhůta znovu od konce roku, v němž byl daňový subjekt o tomto úkonu zpraven.

Při hodnocení otázky prekluze práva doměřit daň v projednávaném případě byl soud nucen, respektujíc hierarchické uspořádání obecné soustavy soudů a specifické postavení Ústavního soudu ve vztahu k obecným soudům, vycházet z následující judikatury:

Předně soud vycházel z judikatury Ústavního soudu, když ten ve svém nálezu ze dne 2. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1611/07, totiž oproti dosavadní konstantní judikatuře správních soudů včetně Nejvyššího správního soudu nově vyložil běh lhůt podle § 47 daňového řádu, a to tak, že *„tříletá prekluzivní lhůta pro vyměření nebo doměření daně, stanovená citovaným ustanovením, počíná již běžet od konce zdaňovacího období, v němž daňová povinnost vznikla, a nikoliv až od konce zdaňovacího období, v němž vznikla povinnost podat daňové přiznání“*. Tento nálezný Ústavního soudu byl přitom následně akceptován i v rámci rozhodovací činnosti Nejvyššího správního soudu, jak vyplývá např. z jeho rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Afs 139/2006-108, který je dostupný na www.nssoud.cz.

Soud rovněž vycházel i z judikatury Nejvyššího správního soudu, která se zabývá samotným během prekluzivní lhůty. Tak např. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 21. 4. 2005, č. j. 2 Afs 69/2004 – 52, který je publikován ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 634/2005 a také na www.nssoud.cz, konstatoval, že *„pokud správce daně zahájil před uplynutím lhůty stanovené ust. v § 47 odst. 1 daňového řádu daňovou kontrolu, běží tříletá lhůta k vyměření daně nebo jejímu dodatečnému stanovení od konce roku, v němž byl daňový subjekt o jejím zahájení zpraven, když kontrola je zahájena dnem, kdy správce daně začne fakticky prověřovat daňový základ nebo jiné okolnosti rozhodné pro stanovení daně. Běh lhůty pak již nemohou ovlivnit jednotlivé dílčí úkony provedené v průběhu daňové kontroly.“*

Vedle toho bylo nutné brát v potaz i judikaturu Nejvyššího správního soudu, která řešila otázku, zda je nutné, aby rozhodnutí o vyměření či doměření daně nebylo ve lhůtě dle ust. § 47 odst. 1 daňového řádu právní moci, či zda postačuje, aby bylo vydáno pouze nepravomocné rozhodnutí, s tím, že může nabýt právní moci později. Konkrétně se jedná o usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2007, č. j. 9 Afs 86/2007-161, který je publikován ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 1542/2008 a také na www.nssoud.cz, v němž bylo vysloveno, že *„daň je nutno vyměřit či doměřit pravomocně ve lhůtě dle ust. § 47 odst. 1 daňového řádu.“*

Shora předestřené nálezy Ústavního soudu a rozhodnutí Nejvyššího správního soudu je dle názoru soudu přitom nutno aplikovat i na předmětný případ, bez ohledu na to, zda datum jejich vydání předcházelo či nepředcházelo datu vydání předmětného rozhodnutí žalovaného a jemu předcházejícímu dodatečnému platebnímu výměru či dokonce datu zahájení daňového řízení se žalobcem. Nutnost bezpodmínečné aplikace výše citované judikatury na projednávaný případ vyplývá především z dosud nepřekonaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2006, č. j. 2 Afs 66/2004-53, které je publikováno ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 1833/2009 a také na www.nssoud.cz, v němž je konstatováno, že *„pokud Ústavní soud v některém svém rozhodnutí zformuluje ústavně konformní výklad právního předpisu, je nutno tento výklad respektovat i v obdobných kauzách, byť se jedná o procesně samostatná řízení.“* Nutnost bezpodmínečné aplikace výše citované judikatury na projednávaný případ také vyplývá i ze samotné rozhodovací činnosti Nejvyššího správního soudu, který některé shora předestřené judikáty týkající se otázky prekluze aplikoval i na daňové případy, které se evidentně uskutečnily před datem vzniku dotyčných judikátů (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne

18. 6. 2009, č. j. 8 Afs/2007-62, který je dostupný na www.nssoud.cz).

Na tomto místě soud předesílá, že v daném případě, tj. posuzující daňovou povinnost žalobce k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období za rok 1997 a 1998, soud shledal, že skutečně došlo k marnému uplynutí prekluzivní lhůty k doměření dotýčných daňových povinností žalobci, ovšem z jiných důvodů, než dovozuje žalobce.

Právě předestřený názor soud dovodil ze skutečnosti, že prekluzivní lhůta ve světle nálezu Ústavního soudu ze dne 2. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1611/07, v případě roku 1997 začala běžet dnem 31. 12. 1997 a konec jejího běhu bez dalšího připadal na den 31. 12. 2000 a v případě roku 1998 začala běžet dnem 31. 12. 1998 a konec jejího běhu bez dalšího připadal na den 31. 12. 2001. Z obsahu správního spisu, který byl předložen žalovaným, prokazatelně vyplývá, že u žalobce byla dne 4. 10. 1999 zahájena daňová kontrola daně z příjmů fyzických osob za předmětná zdaňovací období, přičemž toto zahájení daňové kontroly je nutno považovat za úkon ve smyslu ust. § 47 odst. 2 daňového řádu, v důsledku kterého počala běžet dnem 31. 12. 1999 ohledně obou dotýčných zdaňovacích období nová tříletá prekluzivní lhůta k doměření daňových povinností žalobce a konec jejího běhu připadal na den 31. 12. 2002.

Na tomto místě soud podotýká, že v protokole o zahájení daňové kontroly ze dne 4. 10. 1999, která se mj. týkala i daně z příjmů fyzických osob za roky 1997 a 1998, jenž tvoří nedílnou součást předloženého správního spisu, skutečně nejsou uvedeny důvody, které správce daně vedly k zahájení předmětné daňové kontroly u žalobce, jak bylo žalobcem posléze namítnuto, nicméně pro tuto skutečnost nelze nepovažovat toto zahájení daňové kontroly za úkon ve smyslu ust. § 47 odst. 2 daňového řádu, a to s ohledem na aktuální judikaturu Nejvyššího správního soudu včetně Ústavního soudu. Otázkou nutnosti uvedení důvodů zahájení daňové kontroly se totiž již zabývala četná judikatura navazující na žalobcem citovaný nálezn Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2008, sp. zn. I. ÚS 1835/07, která je konzistentní a ucelená, přičemž lze poukázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2009, č. j. 2 Aps 2/2009-52, který je dostupný na www.nssoud.cz a ze kterého vyplývá, že uvádět důvody daňové kontroly při jejím zahájení ze strany správce daně není bezpodmínečně nutné, když současná judikatura správních soudů vypracovala podrobný mechanismus procesních prostředků k ochraně proti případné svévoli při zahájení a v průběhu daňové kontroly. Na právě předestřený závěr v dané otázce Nejvyšší správní soud přitom navázal v řadě svých dalších rozhodnutí (např. č. j. 8 Afs 63/2010 - 106, č. j. 9 Afs 54/2010 - 84 a č. j. 5 Afs 13/2010 - 58, které jsou dostupné na www.nssoud.cz), a dne 3. 11. 2010 rozhodl Ústavní soud ve věci I. ÚS 378/10 o odmítnutí ústavní stížnosti, přičemž v tomto rozhodnutí akceptoval výše předestřené závěry Nejvyššího správního soudu.

V důsledku zahájené daňové kontroly tedy konec tříleté prekluzivní lhůty k doměření předmětných daňových povinností připadl na den 31. 12. 2002. Na základě obsahu předloženého správního spisu vzal přitom soud za prokázané, že daňová kontrola byla se žalobcem ukončena dne 15. 10. 2002, kdy správce daně žalobci sdělil, že výsledky z provedené daňové kontroly zůstávají stejné a budou předány k vyměření v té podobě, v jaké s nimi byl seznámen dne 2. 7. 2002. Z předloženého správního spisu dále vyplývá, že po ukončení daňové kontroly do 31. 12. 2002 správce daně již nečinil další úkon ve smyslu ust. § 47 odst. 2 daňového řádu, když „toliko“ dne 18. 10. 2002 vydal dva shora citované dodatečné platební výměry na daň z příjmů fyzických osob, a to pod č. j. 52417/02/183971/1084 za rok 1997 a pod č. j. 52425/02/183971/1084 za rok 1998. Protože oba dodatečné platební výměry žalobce napadl včasným odvoláním, obě dotýčná prvoinstanční rozhodnutí nenabyla vzápětí do 31. 12. 2002 právní moci, a namísto toho se vedlo odvolací řízení. V rámci odvolacího řízení sice byly ze strany správce daně činy mnohé úkony, které by jinak bylo možno vyhodnotit za úkony ve smyslu ust. § 47 odst. 2

daňového řádu, ovšem tyto úkony v daném případě byly činěny až po 31. 12. 2002, a tedy po marném uplynutí prekluzivní lhůty k doměření daně, v důsledku čehož nemohlo dojít k opětovnému založení běhu nové lhůty k doměření daně.

Z obsahu předloženého správního spisu dále nepochybně vyplývá, že oba dodatečné platební výměry nabyly právní moci až dne 4. 6. 2004, kdy zástupci žalobce bylo řádně doručeno rozhodnutí žalovaného, jímž byla zamítnuta odvolání žalobce proti těmto prvoinstančním rozhodnutím, což nastalo nepochybně po marném uplynutí prekluzivní lhůty k doměření daně, k čemuž došlo dnem 31. 12. 2002, a proto rozhodnutí žalovaného i správce daně byl soud nucen vyhodnotit s ohledem na stávající judikaturu Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu jako nezákonná.

Vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem proto soudu nezbylo nic jiného, než na základě předmětné žaloby napadené rozhodnutí žalovaného včetně obou dodatečných platebních výměrů pro jejich nezákonnost podle ust. § 78 odst. 1, odst. 3 s.ř.s. zrušit. Zároveň soud v souladu s ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. rozhodl o tom, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž je dle ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem soudu výše uvedeným.

Pro úplnost soud ještě poznamenává, že dalšími žalobními námitkami se již nezabýval, když jejich posouzení by nemělo jakýkoliv praktický dopad na dotyčné daňové řízení.

Jelikož žalobce měl v projednávané věci plný úspěch, soud proto podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. uložil žalovanému povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 6.800,-Kč, skládající se z částky 4.200,-Kč za dva úkony právní služby zástupce žalobce po 2.100,-Kč podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb ve znění po 1. 9. 2006 [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d)]; z částky 600,-Kč za dva s tím související režijní paušály po 300,-Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006 a dále z částky 2.000,-Kč za zaplacený soudní poplatek. Jiné důvodně vynaložené náklady řízení žalobce přes výzvu soudu neuplatnil a navíc mu ani dle obsahu správního spisu nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat **kasační stížnost** do dvou týdnů po jeho doručení z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 soudního řádu správního.

Kasační stížnost se podává u Krajského soudu v Ústí nad Labem a rozhoduje o ní Nejvyšší správní soud. Kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem, což neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 29. září 2011

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová